

Arrest

nr. 77 934 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2011 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CHRISTOFFELS, die loco advocaat K. VAN DAMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 oktober 1997 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.2. Op 31 maart 1998 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging in functie van haar ouders. Deze aanvraag werd op 6 augustus 1998 geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 5 februari 2009 dient verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn in functie van haar moeder.

1.4. Op 31 juli 2009 wordt aan verzoekster een E-kaart afgeleverd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, gelet op de inkomsten van haar moeder.

1.5. Op 12 december 2011 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 ter §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: G., E.C.M. {...}

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam het verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4 eerste lid 2° Betrokkene deed oorspronkelijk de aanvraag gezinslid van een burger van de Unie, maar toonde niet aan zelf ondermogen te zijn of in het verleden reeds ten laste te zijn geweest, vandaar dat het verblijfsrecht als gezinslid van een burger van de Unie nietkon worden toegekend, maar betrokkene verblijfsrecht verwierf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, op basis van de bestaansmiddelen van de moeder.

Heden blijkt de situatie totaal gewijzigd. De moeder van betrokkene (mevr. L., E., J. {...}, rr: {...}) is op 6/11/2011 overleden. Ten gevolge van het overlijden van de burger van de Unie wiens inkomen ter beschikking werd gesteld aan betrokkene, dient te worden vastgesteld dat betrokkene heden geen bestaansmiddelen meer ter beschikking heeft. Meer zelfs, uit het dossier blijkt dat betrokkene is opgenomen in een psychiatrische instelling die de kosten zou willen verhalen op het ocmw. Betrokkene dreigt dus ten laste te zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de vereisten zoals opgenomen in artikel 40, §4, 2° van de wet van 15.12.1980. Gezien de opname in de psychiatrische instelling toch al enige tijd aan de gang is (van voor het overlijden van de moeder) en er zich toen reeds problemen stelden met de betaling van de factuur, betreft het hier wel degelijk een onredelijke belasting intussen.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op een andere manier aan de in artikel 40 §4 van de wet van 15-12-1980 gestelde voorwaarden voor verblijf als EU-burger zou kunnen voldoen. Uit het gehele dossier blijkt betrokkene kennelijk niet in staat zelf een economische activiteit te ontplooien. Zij heeft herhaaldelijk periodes in België verbleven, al dan niet legaal, en heeft nooit voor zichzelf kunnen instaan. Derhalve is het redelijk te stellen dat gezien betrokkenes persoonlijke situatie een einde moet gesteld worden aan het verblijfsrecht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de materiële motiveringplicht, het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Eerste middel Schending van de ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel. Doordat de bestreden beslissing het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd door zich te baseren op stukken uit het dossier die kennelijk niet volledig zijn. De overheid is van oordeel dat verzoekster kennelijk niet in staat is zelf haar economische activiteit te ontplooien nu haar moeder overleden is. De bestreden beslissing stelt vervolgens dat betrokkene opgenomen is in een psychiatrische instelling die de kosten zou willen verhalen op het OCMW. Betrokkene dreigt volgens de beslissing ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk, wat niet in overeenstemming is met de vereisten zoals opgenomen in artikel 40 § 4, 2° van de wet van 15.12.1980. Terwijl de overheid bij een dergelijke sommier dossier de nodige inspanningen moet doen om voldoende informatie te verzamelen alvorens een beslissing te nemen. Indien het dossier zodanig sommier is, dient de overheid bijkomende informatie op te vragen bij verzoekster zelf of bij zijn eigen overheidsinstanties. Dat de overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig tewerk moet gaan door eerst te onderzoeken, controleren en dan pas een besluit te nemen. Dat verzoekster er bovendien op mocht vertrouwen dat de overheid zorgvuldig tewerk zou gaan. De overheid heeft niet de

nodige controle gedaan. De overheid veronderstelt enkel dat verzoekster kosten zou willen verhalen op het OCMW. Verzoekster verblijft niet meer in het psychiatrisch ziekenhuis. Bij beslissing van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Tongeren dd. t 12.12.2011 werd het verzoek tot verder verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis ongegrond verklaard. De overheid beweert dus onterecht dat verzoekster haar kosten voor haar verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis wil verhalen op het OCMW. De overheid heeft enerzijds zelf onvoldoende informatie ingewonnen en heeft anderzijds geen informatie opgevraagd bij verzoekster. Zij ging enkel uit van veronderstellingen. De overheid is bij de beoordeling niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens waardoor er dus geen correcte beoordeling kon gebeuren en zij derhalve onredelijk tot haar besluit is gekomen. Hieruit volgt dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op correcte feitenbevinding. Bij het nemen van een beslissing met de overheid zich steunen op alle gegevens van het dossier. Het bestuur heeft onder andere geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster in afwachting is van de erfenis van haar moeder die eigenaar was van een woning (de vereffening — verdeling is nog niet helemaal rond) en met het feit dat verzoekster niet meer moet verblijven in het psychiatrisch ziekenhuis n.a.v. het vonnis dd. 12.12.2011. Verzoekster wordt financieel ondersteund door haar zus die het beheer doet van verzoekster haar gelden (namelijk ook wat via erfenis zal verkregen worden). Verzoekster woont reeds 20 jaar in België en ontvangt geen enkele steun via het OCMW. De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de beslissing volgt uit onzorgvuldig optreden van het bestuur. Tot slot is verzoekster van mening dat er sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel aangezien het beginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid.”

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3. Verzoekster stelt dat de verwerende partij inlichtingen had moeten inwinnen met betrekking tot haar situatie gezien het uitermate summiere dossier. Zij betoogt dat de overheid enkel veronderstelt en ten onrechte stelt dat zij de kosten van haar verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis zou willen verhalen op het OCMW. Zij benadrukt dat zij niet meer in het psychiatrisch ziekenhuis verblijft ingevolge de beslissing van 12 december 2011 van de rechtbank van eerste aanleg van Tongeren. Verzoekster stelt voorts dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij in afwachting is van de erfenis van haar moeder die eigenares was van een woning, waarvan de vereffening en verdeling nog niet is afgerond. Zij stelt dat zij financieel ondersteund wordt door haar zus die het beheer doet van haar gelden. Zij concludeert dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.1.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 5 februari 2009 een aanvraag indiende van een verlaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn in functie van haar moeder. Verzoekster zelf had geen inkomsten en bleek arbeidsongeschikt doch, daar haar moeder over voldoende inkomsten bleek te beschikken, werd verzoekster op 31 juli 2009 in bezit gesteld van een E-kaart, en dit als beschikker van voldoende middelen van bestaan in toepassing van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“§4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

{..}

2°hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Verzoekster betwist het gegeven niet dat zij als beschikker van voldoende bestaansmiddelen via haar moeder tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt:

“§1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de moeder van verzoekster op 6 november 2011 overleden is. Verzoekster betwist dit gegeven niet. Verder blijkt dat verzoekster opgenomen werd in de psychiatrie en dat het OCMW de vraag heeft gekregen van het psychiatrisch ziekenhuis wie de opname gaat betalen. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat, wanneer blijkt dat de persoon die via haar inkomsten (pensioen) ervoor zorgde dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikte om niet ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel, overlijdt, de gemachtigde oordeelt dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van haar verblijf, dit te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster arbeidsongeschikt is en het OCMW de vraag heeft gekregen van het psychiatrisch ziekenhuis wie de opnamekosten van verzoekster gaat betalen, zodat uit dergelijke vraag niet onterecht afgeleid wordt dat verzoekster zelf niet bij machte blijkt haar opname te betalen en dus gesteld kan worden dat verzoekster niet meer beschikt over voldoende middelen van bestaan om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel.

Het argument van verzoekster dat zij niet meer verblijft in het psychiatrisch ziekenhuis kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. Immers raakt dit gegeven niet aan het feit dat verzoekster effectief is opgenomen geweest en dat zij deze opname niet kon betalen. Zoniet zou het psychiatrisch ziekenhuis zich niet hoeven te wenden hebben tot het OCMW.

Waar verzoekster stelt dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij in afwachting is van de erfenis van haar moeder, dient gesteld dat ook dit gegeven geen afbreuk kan doen aan het feit dat verzoekster op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet bewezen heeft nog over voldoende middelen van bestaan te beschikken om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Daargelaten de vaststelling dat geenszins bewezen is dat deze erfenis een voldoende positief saldo voor verzoekster zal opleveren, kan dit gegeven immers enkel doen besluiten dat verzoekster in de toekomst mogelijk opnieuw onder de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende middelen van bestaan kan vallen, waarbij het haar vrij staat opnieuw een verblijfsaanvraag op die grond in te dienen.

Verzoekster meent voorts dat zij nog steeds voldoet aan haar verblijfsvoorwaarden omdat zij nu financieel ondersteund wordt door haar zus. Naast de vaststelling dat doorheen het gehele administratieve dossier nergens sprake is van een zus en verzoekster van het bestaan van deze zus ook geen enkel bewijs bijbrengt, dient alleszins gesteld dat verzoekster evenmin enig bewijs bijbrengt van de bewering dat zij financieel ondersteund wordt door haar zus noch van het feit dat deze financiële ondersteuning voldoende is om te voorkomen dat zij ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijke onredelijke wijze geoordeeld heeft dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van haar verblijfsrecht.

2.1.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Wanneer de gemachtigde over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken een beslissing te nemen, dient hij niet nog verder te onderzoeken. Het zorgvuldigheidsbeginsel reikt niet zo ver. Zoals uit de bespreking hoger blijkt heeft verzoekster geenszins aannemelijk gemaakt nog steeds te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en is de gemachtigde op basis van de gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier niet kennelijk onredelijk tot het besluit gekomen om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet weerhouden worden.

2.1.6. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Uit de bespreking hoger blijkt dat de

gemachtigde zich gehouden heeft aan de wettelijke bepalingen ter zake en in overeenstemming met de wet op niet kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster. Gezien het voorgaande maakt verzoekster met haar betoog niet aannemelijk dat het vertrouwensbeginsel geschonden is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, §4 en artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Tweede middel Schending van artikel 40§4 en artikel 42 bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Doordat de beslissing veronderstelt dat verzoekster niet in staat is zelf een economische activiteit te ontplooiën. Terwijl men onvoldoende rekening houdt met de uitzonderingssituaties opgenomen in artikel 42bis2. Artikel 42 bis §2 Vreemdelingenwet bepaalt: “Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40 §4, eerste lid, 1° in de volgende gevallen: 1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt; Dat de overheid minstens rekening met deze bepaling diende te houden. Namelijk dat verzoekster als gevolg van ziekte (was opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis) arbeidsongeschikt was. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 42 ter § 1 van de wet van 15 december 1980 terwijl deze niet van toepassing is op deze situatie daar verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 42 bis § 2 1° van de vreemdelingenwet. Minstens diende verzoekster uitgenodigd te worden om na te gaan of zij aan een uitzonderingsbepaling voldeed.”

2.2.2. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de uitzonderingssituaties opgenomen in artikel 42bis §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er evenwel op dat de uitzonderingssituaties in artikel 42bis §2 van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing zijn op “het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°” van dezelfde wet.

Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet:

“(…) § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld (...);”

Hieruit blijkt dat de bovenvermelde uitzonderingssituaties enkel van toepassing zijn op personen die een verblijfsmachtiging hebben verkregen als werknemer of zelfstandige. Verzoekster, die tot geen van beide categorieën personen behoort aangezien zij haar verblijf verkregen heeft op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, kan zich derhalve niet dienstig op de uitzonderingsbepalingen van artikel 42bis, §2 van voornoemde wet beroepen.

Het tweede middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER